

svær at afgrænse, og denne rene spekulation er medvirkende til at skabe usikkerhed for de varebaserede transaktioner.

Men imidlertid løses problemet ikke med sanktioner og nye afgifter. Det løses derimod gennem et samarbejde om den økonomiske politik og valutapolitikken. Det løses kort sagt ved at gøre ens egen valuta så stærk og så samlende, at der ikke er noget at spekulere i, og det er faktisk det, vi skal forsøge gennem EU-fællesskabet og gennem ØMU's tredje fase, som vi også drøfter for øjeblikket. Det er naturligvis også den vej, Det Konservative Folkeparti mener vi skal gå.

Skulle man forestille sig, at SF's forslag – som er inspireret af det såkaldte Tobinforslag, men det bliver nu ikke bedre af at være udarbejdet ved en nobelpristagers skrivebord – blev gennemført og skulle virke effektivt, ville det kræve, at alle Jordens lande deltog uden den mindste lille undtagelse på bare én kvadratkilometer, og at kontrollen i samtlige disse lande – inklusive den sidste kvadratkilometer nede på Sydpolen – var 100 pct. effektiv. Hertil kommer, at tidligere erfaringer med afgifter på diverse finansielle handler har vist, at spekulationen ikke blev fjernet, så selv med en 100 pct. effektiv kontrol ville det alligevel ikke have nogen virkning. Derfor kan forslaget kun opfattes som et velment, men uigennemførligt og uigennemtænkt forslag fra SF's side.

Det Konservative Folkeparti vil derimod gerne bakke op om alle de initiativer, der kan udfoldes for at gøre en samlet europæisk valuta stærk, gøre et samlet europæisk samarbejde om vores økonomiske politik så stærkt som muligt og gøre det så stærkt på verdensmarkedet, at spekulationen i hvert fald begrænses mest muligt.

Det Konservative Folkeparti afviser forslaget.

Kim Behnke (FP):

Debatten er jo i det store og hele en gentagelse af den debat, vi havde i Folketinget den 19. januar i forbindelse med forespørgsel nr. F 16, og jeg skal derfor også primært henvise til de bemærkninger, jeg gjorde i den forbindelse, og som står i Folketingets Forhandlinger, spalte 2358 ff.

Vi kunne måske have undgået debatten i dag, hvis man havde behandlet dette beslutningsforslag i umiddelbar forlængelse af forespørgslen den 19. januar. Men SF har altså ønsket at sætte spørgsmålet på dagsordenen en gang til, og jeg forstod på en bemærkning fra hr. Frank Aaen

tidligere i debatten, at det, man i virkeligheden er interesseret i fra Enhedslistens og SF's side, er at få Socialdemokratiet lokket med i en eller anden studiekreds, hvor man kan diskutere temaet.

Og hvis det er det, man gerne vil, synes jeg da, man skal gøre det. Jeg er sikker på, at AOF i f.eks. Århus, hvor fru Sonja Mikkelsen kommer fra, vil stille lærerkræfter og lokaler til rådighed, og så kan man overveje temaet.

Jeg finder derimod ikke, det er relevant at fortsætte diskussionen her i Folketinget. Der er ingen politisk interesse for forslaget, al den stund det ikke er realiserbart. Mange af ordførerne har såvel i dag som den 19. januar givet udtryk for, at hvis det var muligt, skulle man fjerne den rent spekulative valutahandel; men det er altså som at skille varmt og koldt vand ad. Det er ikke muligt, fordi man i den forbindelse vil indlægge nogle subjektive kriterier, og som oftest vil de være så subjektive, at de mere har karakter af politiske holdninger end af en reel vurdering af, hvad der foregår på markederne.

Når kunder henvender sig i deres pengeinstitut, henvender pengeinstituttet sig til sin valuta-arbitrageafdeling, så allerede her er formålet med den pågældende valutahandel forsvundet. Jeg gætter også på, at når hr. Jes Lunde eller hr. Frank Aaen skal ud at rejse, gør de sig selv overvejelser om, hvornår det er mest hensigtsmæssigt at købe og sælge valuta, hvis de ønsker at have valuta med til den pågældende rejse-destination. Alene den aktivitet er jo udtryk for spekulation og udtryk for en fornuftig overvejelse, og sådan bør det selvfølgelig også være.

Allerede den 19. januar havde ministeren nogle fuldstændig korrekte betragtninger om, at hvis det skal kunne lade sig gøre, skal alt og alle være med. Men alt og alle kommer ikke med, for mange steder i verden er tingene ikke så statsregulerede og organiserede som i Danmark. I f.eks. vores EU-partner Italien skønner man, at 40 pct. af landets økonomi er en grå eller sort økonomi. Forestiller man sig, at disse afgifter blev indført, ville de – selv om de var nede på 0,5 promille – inspirere og animere til, at valutahandelen kommer til at foregå uofficielt og uregistreret, og alene derfor vil man have en mulighed for at omgå dem.

Men skulle alverdens lande vedtage det her, ville jeg for mit vedkommende gerne være med i et aktieselskab, der kunne købe en lille sydhavsø, hvor jeg ville opsætte en stor Craig-computer og med direkte satellitadgang tilbyde, at